

I. Z życia wzięte, czyli cierpliwość kamieniarza:

Są takie dni, kiedy wydaje się, że nic nie wychodzi. Włożyliśmy tyle trudu w nasze działanie, a efektów nie widać. Warto wtedy popatrzeć na kamieniarza, który wali młotem w swój kamień, choćby i ze sto razy, a na skalnym bloku nie widać nawet rysy. A jednak za sto pierwszym uderzeniem bryła zawsze pęka na dwoje; ja zaś wiem, że nie stało się to od ostatniego uderzenia, ale od tych wszystkich poprzednich (P. D'Aubrigy).

II. Cierpliwość człowieka - odbiciem i owocem Bożej cierpliwości:

1. Cierpliwość w Biblii:

a) Przymiot Boga. Pismo Święte podkreśla np. odwołanie przez Boga kary względem niewiernych ludzi (por. Rz 2, 4). Czas przed przyjściem Chrystusa św. Paweł określa jako czas cierpliwości Bożej (por. Rz 3, 25-26), która nie jest Jego słabością, ale wyrazem Jego miłosierdzia.

b) Postawa człowieka. Stary Testament – ukazuje przykłady ludzi cierpliwych, wytrwałych w znoszeniu przeciwności: Abraham (por. Rdz 18, 27), Mojżesz (por. Lb 12, 3), a nade wszystko Hiob. Nowy Testament lokuje cierpliwość wśród cnót, a także owoców Ducha Świętego (por. Ga 5, 22-23).

c) Terminologia. W Piśmie Świętym, greckie słowo **makrothymia** (gr.) – oznacza cierpliwość, stałość w znoszeniu przeciwności. Ta cnota koresponduje z życzliwością, przychylnością **chrestótes** (gr.). Jest to aktywne działanie na rzecz bliźniego. Innym terminem jest słowo **hypomone** (gr.), odnoszące się do postawy waleczności, uporczywości. Dotyczy ona zwłaszcza wytrwałości w obliczu powtórnego przyjścia Chrystusa. Natomiast św. Jakub opisuje tę cnotę jako wytrwałość, odporność oraz znoszenie rozmaitych przeciwności (por. Jk 1, 2-12). Cierpliwość rodzi się z wiary i winna prowadzić do doskonałego wypełniania czynów (por. Jk 1, 4), i jest przewodniczką ku pełni doskonałości chrześcijańskiej.

2. Cierpliwość cnotą. Dzięki niej człowiek może znosić różne przykre doświadczenia ze strony innych, bez pozwolenia sobie nawet na myślenie o jakiejś formie zemsty. Św. Paweł przypomina: „Miłość cierpliwa jest” (1 Kor 13, 4). Jak uczy Słownik języka polskiego, cierpliwość to „cecha kogoś, kto spokojnie i przez długi czas potrafi znosić przykrości lub monotonię sytuacji, w której się znajduje”. Dlatego często w potocznym języku mówimy, że ktoś uzbraja się w cierpliwość albo ma anielską cierpliwość.

3. Cierpliwość owocem Ducha Świętego. Potrzebę cierpliwości człowiek dostrzega także w budowaniu relacji z innymi. Z jednej strony pragnienie cierpliwości przychodzi wówczas, gdy nawiedzają nas zranienia, cierpienia, które niszczą, a nawet rujną nasze życie fizyczne, duchowe, moralne czy psychiczne. Z drugiej strony konfrontujemy tę potrzebę cierpliwości w sytuacjach krytycznych relacji z innymi, kiedy górę bierze gniew, złość, zniechęcenie, frustracja brakiem osiągnięcia zamierzonego celu, gdy nie udaje się doprowadzić innych do oczekiwanego rezultatu.

4. Cierpliwość jest możliwa do osiągnięcia:

a) Należy mieć w życiu określone, jasne cele. Chrystus Pan przypomina: „Przez swoją wytrwałość ocalicie wasze życie” (Mt 21, 19). Niezawodnym sposobem osiągnięcia cierpliwości jest odkrycie i skuteczne wypełnianie własnego powołania życiowego. Przykładem takiego podejścia do kwestii realizacji powołania życiowego był niewątpliwie św. Stanisław Kostka (1550-1568), patron Polski, opiekun dzieci i młodzieży.

b) Cierpliwość kształtuje się w znoszeniu przeciwności życia. Na tym polega realizm chrześcijaństwa, które nie ukrywa trudów codzienności, ale pokazuje, że zmierzenie się z nimi prowadzi do zwycięstwa. Biblijna postać Hioba

prowadzi każdego wierzącego śladami cierpliwości w stosunku do Boga, do człowieka i do losu, który przynosi zmienne koleje życia.

c) Cierpliwość to taka droga, która prowadzi do rozróżniania tego, co istotne w życiu. Nie da się podejmować wszystkich wydarzeń codzienności z taką samą intensywnością emocji i zaangażowania, konieczne jest odróżnianie błahostek od rzeczy poważnych. Przed wiekami Marek Aureliusz (121-180), rzymski cesarz, pisarz i filozof, zapisał słowa: „Boże, daj mi cierpliwość, bym pogodził się z tym, czego zmienić nie jestem w stanie. Daj mi siłę, bym zmieniał to, co zmienić mogę. I daj mi mądrość, bym odróżnił jedno od drugiego.

III. Wnioski i nasze zadania:

1. Starajmy się dostrzegać rozmaite sytuacje życia codziennego, w których można uczyć się cierpliwości np.: na czerwonym świetle na skrzyżowaniu, w kolejce do lekarza, w oczekiwaniu na sakrament pokuty... Już samo zdanie sobie sprawy z potrzeby cierpliwości w tych sprawach może pomagać w jej praktykowaniu. Niewątpliwie właściwe jest wzywanie pomocy Ducha Świętego w sytuacjach, w których potrzeba cierpliwości.
2. Cierpliwość powiązana jest ze wstydlivością, która ma strzec tajemnicy osób i ich życia, ich intymności. Ćwiczenie cierpliwości może się zatem dokonywać także w życiu narzeczeńskim, małżeńskim, we właściwym pojmowaniu sfery seksualności, która wzywa chrześcijanina do poskramiania pożądliwości ciała i oczu.
3. Należy budować w sobie postawę dyspozycyjności wobec Boga, mimo rozmaitych trudności. Katechizm uczy, że jedną z konsekwencji wiary w Boga jest okazywanie Mu zaufania we wszystkich przeciwnościach, co wyraża głęboka modlitwa św. Teresy do Jezusa: „Niech nic cię nie niepokoi, / niech nic cię nie przeraża. / Wszystko mija, / Bóg się nie zmienia. / Cierpliwość osiąga wszystko. / Temu, kto ma Boga, / Nie brakuje niczego. / Bóg sam wystarcza”.
4. Cierpliwość jest ważną cnotą w każdym związku małżeńskim przeżywającym jakiś kryzys. „Szczera miłość małżeńska, pokorna i cierpliwa praktyka cnót rodzinnych oraz wytrwała modlitwa są pomocą.
5. Taka sama postawa winna kierować relacjami rodzinnymi, między młodymi a starszymi, między dziećmi a rodzicami oraz między wnukami a dziadkami: „Z całą pokorą i cichością, z cierpliwością, znóście siebie nawzajem w miłości” (Ef 4, 2).
6. Jednym z uczynków miłosierdzia co do duszy jest cierpliwe znoszenie krzywd. Jeśli jest ono połączone z wzbudzaniem intencji ofiarowywania ich Bogu, może być praktyczną lekcją cierpliwości.
7. Lekcją cierpliwości jest również odmawianie modlitwy Ojciec nasz, która wyraża westchnienie obecnego czasu, będącego niepewnym i cierpliwym oczekiwaniem nowego nieba i nowej ziemi. Dlatego codzienna Eucharystia i odmawianie podczas niej modlitwy Pańskiej mogą być wyrażeniem oczekiwania przybycia Pana „aż przyjdzie” (1 Kor 11, 26).

Króluj nam Chryste! - ks. Roman